

Έλληνες εξάπαντος...

Πρώτη Πράξη Δεύτερη Εικόνα

Ένα βράδυ στο λιβινγκ-ρουμ του σπιτιού του Τζον. Ένα τυπικά αυστραλέζικο, λιτά επιπλωμένο δωμάτιο. Πόρτες δεξιά - αριστερά και στο βάθος οδηγούν στο σαλόνι, στην κουζίνα και στην έξοδο αντίστοιχα.

Στη σκηνή δεν βρίσκεται κανένας. Από το σαλόνι ακούγεται πιάνο. Κάποιος παίζει ένα κλασικό κομμάτι με διακοπές. Από την κουζίνα ακούγεται η φωνή του Βέγγου και τα γέλια ενός άντρα. Χτυπάει το τηλέφωνο που βρίσκεται σε τραπέζακι κοντά στην είσοδο. Μπαίνει τρέχοντας η Σωτηρία.

[...]

ΑΛΕΚΟΣ: Δεν ξέρω τι λες εσύ. Εγώ πάντως ξέρω ότι δυο παιδιά έχουμε ανύπαντρα και πρέπει εξάπαντος να τα παντρέψουμε στην Ελλάδα.

ΣΩΤΗΡΙΑ: Εξάπαντος;

ΑΛΕΚΟΣ: Εξάπαντος.

ΣΩΤΗΡΙΑ: Και γιατί εξάπαντος;

ΑΛΕΚΟΣ: Γιατί είμαστε Έλληνες και πρέπει να παραμείνουμε Έλληνες εξάπαντος... Γι' αυτό.

ΣΩΤΗΡΙΑ: Και ποιος σε εμποδίζει να 'σαι Έλληνας;

ΑΛΕΚΟΣ: Άμα τα παιδιά μας παντρευτούνε ξένους, τι σόι Έλληνες θα είναι τα παιδιά τους;

ΣΩΤΗΡΙΑ: Και τι μας νοιάζει τι θα είναι τα παιδιά τους; Εγώ θα τ' αγαπάω το ίδιο.

ΑΛΕΚΟΣ: Εσύ είσαι γυναίκα και δεν καταλαβαίνεις απ' αυτά. Ο άντρας κρατάει ντουφέκι... Αλλιώς τα αισθάνεται αυτά.

ΣΩΤΗΡΙΑ: Χαζομάρες. Κοίτα μη λες τέτοιες κουταμάρες τώρα που θα 'ρθει η Άλις. Γιατί πληγώνεται το παιδί... Και στην κατάσταση που είναι. Άκου ντουφέκια και πράσινα άλογα... Σιγά μωρέ...

ΑΛΕΚΟΣ: Άκου να σου πω... στο σπίτι μου θα λέω ό,τι θέλω και όποιου του αρέσει. [...] Τ' ακούς;

ΣΩΤΗΡΙΑ: (Αφουγκράζεται) Σώπα... Ήρθανε. (Ακούγεται σφύριγμα στο χολ.)
(Μπαίνει ο Τζον κεφάλτος.)

ΤΖΟΝ: Hi, there... Hi mum, hi dad... How's tricks?

ΑΛΕΚΟΣ: Hi, son.

ΣΩΤΗΡΙΑ: (Τρέχει κοντά του και τον αγκαλιάζει.) Καλώς το πουλάκι μου. Καλώς το μωρό μου... Λοιπόν, τελειώσαμε;

ΤΖΟΝ: Τελειώσαμε μαμά... επιτέλους.

ΣΩΤΗΡΙΑ: (Τον φιλάει και τον κρατάει σφικτά.) Συγχαρητήρια. Συγχαρητήρια... Με κάνεις πολύ υπερήφανη παιδί μου. (Κλαίει.)

ΤΖΟΝ: Μητέρα... Μην κάνεις έτσι. Έλα τώρα, big deal!*

ΣΩΤΗΡΙΑ: Άκουσέ τον τι λέει... Άκου τι λέει; Υπάρχει πιο σπουδαίο πράγμα απ' αυτό; Πες του Αλέκο.

ΑΛΕΚΟΣ: (Πλησιάζει και την κτυπάει στον ώμο.) Έλα τώρα. Έλα τώρα... Δεν είναι για χόρταση. Έχουμε κι άλλοι σειρά... (Η Σωτηρία ξαναφιλάει το γιο της και τον αφήνει σκουπίζοντας τα μάτια της. Ο Αλέκος αγκαλιάζει τρυφερά τον Τζον. Ύστερα κάνει λίγο πίσω για να τον καμαρώσει και του δίνει επίσημα το χέρι συγκινημένος.)

ΑΛΕΚΟΣ: Τζόνυ... Είμαστε όλοι πραγματικά περήφανοι για σένα. Δούλεψες σκληρά και τώρα αμείβεσαι. Όχι μόνο εσύ. Όλοι αμειβόμαστε. Είσαι ο πρώτος επιστήμονας στην οικογένεια. Το ξέρεις;

ΤΖΟΝ: Χάρη σε σας πατέρα. Σε σας το χρωστάω.

ΑΛΕΚΟΣ: (Με σπασμένη φωνή.) Μην το λες αυτό. Ήταν χρέος μας, αλλά και μεγάλη ευχαρίστηση. Ευχαριστώ που το λες πάντως... Είσαι καλό παιδί Τζόνυ. (Τον αγκαλιάζει και τον φιλάει. Τον αφήνει και φεύγει προς την κουζίνα, προσπαθώντας να μην κλάψει.) Πάω να φέρω μπίρα για να το γιορτάσουμε...
[...]
(Μετά από λίγο...)

ΑΛΕΚΟΣ: (Δίνει ποτήρια στον Τζον και στην Σωτηρία. Παίρνει κι αυτός.) Λοιπόν... στην υγεία του λεβέντη μας. Στην υγεία του παιδιού μας... Του πρώτου επιστήμονά μας... του Τζόνυ μας...
(Τσουγκρίζουν. Ο Αλέκος θυμάται κάτι και βάζει φωνή.) Όχι, σταθείτε. Ξεχάσαμε τη Δάφνη... Τζον πήγαινε να τη φέρεις. Πρέπει να πιει μαζί μας.

ΤΖΟΝ: Έχεις δίκιο πατέρα. Πώς το ξεχάσαμε; Πολύ το 'χει ρίξει στη μελέτη τελευταία.

* big deal: δεν είναι και τόσο σπουδαίο

ΣΩΤΗΡΙΑ: Μην ξεχνάς ότι έχει κι αυτή διπλωματικές εξετάσεις στο Conservatorium.

[...]

(Μπαίνουν τα δυο αδέρφια αγκαλιασμένα και εύθυμα.)

ΔΑΦΝΗ: Από 'δω σας παρουσιάζω τον οδοντίατρο κύριο Ιωάννη Αποστόλου. Τον γνωρίζετε μήπως;

(Ακούγονται γέλια και χειροκροτήματα) [...]

ΔΑΦΝΗ: Λυπάμαι που πρέπει να φύγω. Έχω εξετάσεις την άλλη βδομάδα.

ΤΖΟΝ: Αλήθεια, καλή επιτυχία!

ΔΑΦΝΗ: Thanks.

ΑΛΕΚΟΣ: Δεν έχεις ανάγκη εσύ. Θα το πάρεις με άριστα.

ΔΑΦΝΗ: (Γελώντας.) Εσύ πού το ξέρεις; Αφού δεν έχεις ιδέα από μουσική.

ΑΛΕΚΟΣ: Είσαι Ελληνίδα. Αυτό ξέρω εγώ.

ΔΑΦΝΗ: Και τι σημαίνει αυτό;

ΑΛΕΚΟΣ: Τι σημαίνει; Άκου τι σημαίνει... Πες της Τζον παιδί μου τι σημαίνει.

ΤΖΟΝ: Άφησέ την πατέρα να πάει να μελετήσει. Τα λέτε άλλη ώρα.

ΑΛΕΚΟΣ: Όχι, πες της σε παρακαλώ. Η μελέτη μπορεί να περιμένει... Θα της πω εγώ λοιπόν...

ΔΑΦΝΗ: Ξέρω, ξέρω... Μην κουράζεσαι... Οι Έλληνες έδωσαν τα φώτα του πολιτισμού σε όλο τον κόσμο.

ΑΛΕΚΟΣ: Μάλιστα δεσποινίς μου. Καλά που το λες... Επιστήμες, τέχνες, πολιτισμό... τα πάντα.

ΤΖΟΝ: Αυτά έγιναν μια φορά κι έναν καιρό πατέρα.

ΑΛΕΚΟΣ: Μην το ξαναπείς αυτό. Είσαι και επιστήμων τώρα. Αυτά τα πράγματα μόνο μια φορά γίνονται. Δεν γίνονται κάθε μέρα. Τι το πέρασες;

ΔΑΦΝΗ: (Του ανακατεύει τα μαλλιά γελώντας.) Έχεις δίκιο πατέρα. Οι Έλληνες βάλανε τις βάσεις για όλα.

ΑΛΕΚΟΣ: Ακριβώς. Μπράβο Δάφνη. Εμένα τα γράμματά μου είναι λίγα, αλλά ξέρω ένα πράγμα... Οι βάσεις είναι το σπουδαίο. Το πνεύμα δεν το φτιάχνεις κάθε μέρα. Δεν είναι καρβέλια. Λοιπόν, οι Έλληνες βάλανε τις βάσεις, γι' αυτό είναι οι εξυπνότεροι. Κατάλαβες τώρα τι σημαίνει να 'σαι Ελληνίδα;

ΔΑΦΝΗ: (Πρόθυμα για να γλιτώσει.) Yes daddy.

ΑΛΕΚΟΣ: Μπράβο. Άντε τώρα να συνεχίσεις τη μελέτη σου. Κι όπως είπαμε. Μη φοβάσαι τίποτα.

ΔΑΦΝΗ: Ο.Κ! (Φεύγει).

ΑΛΕΚΟΣ: Αστείο πράγμα. Αυτά τα παραδέχονται όλοι. Αν δεν ήτανε οι Έλληνες, ο κόσμος θα ζούσε ακόμα πάνω στα δέντρα.

TZON: (Ερεθισμένος.) Το θέμα πατέρα, είναι τι κάνουν σήμερα οι Έλληνες.
ΑΛΕΚΟΣ: (Εκπληκτος.) Τι εννοείς; Τι θέλεις να κάνουν;
TZON: Ποιος είναι ο πολιτισμός τους;
ΑΛΕΚΟΣ: Ποιος πολιτισμός τους;
TZON: How civilized they are... Πού είναι η τεχνολογία τους; Πού είναι η βιομηχανία τους; Η ποιότητα της ζωής τους;
ΑΛΕΚΟΣ: Και πού την ξέρεις εσύ την ποιότητα της ζωής τους;
TZON: Έλα τώρα, πατέρα... Φαίνεται το πράμα. Όλοι το λένε άλλωστε. Το μόνο που κάνουν οι Έλληνες είναι να μιλάνε για τους αρχαίους προγόνους τους και την πολιτική.
ΑΛΕΚΟΣ: Γιατί, οι αρχαίοι Έλληνες τι έκαναν; Το ίδιο δεν έκαναν κι αυτοί;
TZON: Ναι, αλλά δημιουργούσαν κιόλας.
ΑΛΕΚΟΣ: Δημιουργούσαν; Δεν ξέρω να 'καναν τίποτα βιομηχανίες. Μόνο Μποδοσάκηδες δεν έβγαλαν οι αρχαίοι.
TZON: Έλα τώρα πατέρα, ξέρεις τι εννοώ. Η σημερινή Ελλάδα είναι μία φτωχή, υπανάπτυκτη χώρα.
ΑΛΕΚΟΣ: (Θυμωμένα.) Δεν είναι καθόλου υπανάπτυκτη.
TZON: Εντάξει... αναπτυσσόμενη. Μπορείς να τη συγκρίνεις με τη Γερμανία, να πούμε;
ΑΛΕΚΟΣ: Τι ανακατεύεις τη Γερμανία; Κάθε χώρα αναπτύχθηκε κάτω από τις δικές της συνθήκες. [...]
TZON: Λένε ότι θα μπορούσε να είναι σε καλύτερη θέση.
ΑΛΕΚΟΣ: Και η Τουρκία θα μπορούσε να είναι σε καλύτερη θέση. Και μεγαλύτερη είναι, και ευφορότερη είναι και κοτζάμ αυτοκρατορία ήτανε. Πού είναι όμως σήμερα; [...]
TZON: Μη νευριάζεις πατέρα. Κουβεντιάζουμε.
ΑΛΕΚΟΣ: Συγγνώμη. Αυτό το θέμα με κάνει Τούρκο... Έλα, πιες άλλη μία με τον πεισματάρη πατέρα σου. (Του γεμίζει το ποτήρι.)
TZON: Ο.Κ. just a drop... (Παίρνει θάρρος.) Πατέρα, ήθελα να σου πω...
ΑΛΕΚΟΣ: Ξέρω... Εσύ νομίζεις ότι προσπαθώ να σου κάνω κατήχηση για την Ελλάδα...
TZON: Τι λες πατέρα; Κανείς δεν μπορεί να σε κατηγορήσει που αγαπάς την πατρίδα σου. Άλλο ήθελα να σου πω... Να...
ΑΛΕΚΟΣ: (Παραπονεμένα.) Την πατρίδα μου; Δεν είναι και πατρίδα σου;
TZON: Την πατρίδα μας ήθελα να πω. Είναι και δική μου πατρίδα, δεν λέω... αλλά...
ΑΛΕΚΟΣ: Αλλά; Τί αλλά;
TZON: (Δυσανασχετεί.) Να, πώς να στο πω; Η Δάφνη κι εγώ γεννηθήκαμε και

έχουμε ζήσει όλη μας τη ζωή εδώ στην Αυστραλία. Δεν γνωρίσαμε άλλη πατρίδα. Εδώ παίξαμε, εδώ μάθαμε γράμματα...

ΑΛΕΚΟΣ: (Το σκέφτεται.) Σύμφωνοι. Κανένας δεν το αρνείται αυτό. Εδώ σας γεννήσαμε. Είναι αλήθεια.

TZON: Κι εσύ πατέρα... πώς μπορείς να σκέφτεσαι όλη την ώρα την Ελλάδα που έχεις τριάντα χρόνια να τη δεις;

ΑΛΕΚΟΣ: Δεν ξεχνιέται παιδί μου. Εγώ εκεί γεννήθηκα. Εκεί έμαθα την αλφαβήτα της ζωής.

TZON: Όμως τώρα, εδώ είναι η οικογένειά σου, οι φίλοι σου, τα συμφέροντά σου. Όλα.

ΑΛΕΚΟΣ: Όλα; Έτσι λες εσύ; Κάτι μένει ακόμα εκεί παιδί μου. Είναι ο παππούς και η γιαγιά σου. Οι γονείς οι δικοί μου που με περιμένουν ακόμα.

TZON: Δεν μπορούμε επιτέλους να τους φέρουμε κι αυτούς στην Αυστραλία;

ΑΛΕΚΟΣ: Οι γέροι στην Αυστραλία; Τι λες τώρα; Ούτε που θέλουνε να την ακούσουνε. Έχουνε το σπίτι τους εκεί οι γέροι, την περιουσία μας. Σε ποιόν θα την αφήσουν; Εξάλλου γιε μου, τώρα δεν έχουμε ανάγκη να φέρουμε αυτούς εδώ. Τώρα που τελειώσατε, μπορούμε να πάμε εμείς εκεί. Αυτό δεν ονειρευόμασταν πάντα; [...]

TZON: Δηλαδή πατέρα, θέλεις να πάμε στην Ελλάδα for good?

ΑΛΕΚΟΣ: Ασφαλώς for good. Τι θέλεις να πεις;

TZON: Το σκέφτηκες καλά;

ΑΛΕΚΟΣ: Τριάντα χρόνια το σκέφτομαι παιδί μου. Δεν είμαστε εμείς για να κάνουμε τουρισμό. Τα πέρα-δώθε κοστιίζουν λεφτά.

TZON: Πατέρα εγώ... δεν συμφωνώ...

ΑΛΕΚΟΣ: Όριστε;

TZON: Δηλαδή...

ΑΛΕΚΟΣ: Τι δεν συμφωνείς;

TZON: Όχι, πατέρα. Δεν συμφωνώ να φύγουμε για την Ελλάδα.

ΑΛΕΚΟΣ: (Έκπληκτος.) Τι λες Τζον; Θέλεις να με τρελάνεις; Κι εσύ δεν ήθελες να πάμε στην Ελλάδα. Δεν τα είχαμε συζητήσει τόσες φορές; Με τη μητέρα σου... Με τη Δάφνη... Η Δάφνη το περιμένει αυτό το ταξίδι σα Λαμπρή.

TZON: Ακριβώς πατέρα. Η Δάφνη περιμένει ένα ταξίδι. Όλοι μας έτσι το βλέπαμε. Αυτό όμως δεν είναι ένα απλό ταξίδι, είναι ένα ξερίζωμα. Ξαφνικά, αφήνουμε τα πάντα, το σπίτι μας, τις δουλειές μας, τους φίλους μας και φεύγουμε για το άγνωστο.

ΑΛΕΚΟΣ: Δεν είναι το άγνωστο η πατρίδα μας...

- ΤΖΟΝ:** Η πατρίδα σου, πατέρα. Η πατρίδα της μητέρας, του παππού, της γιαγιάς. Όχι η δική μου πατρίδα. Ούτε της Δάφνης.
- ΑΛΕΚΟΣ:** (Ξαφνιασμένος.) Πώς μιλάς έτσι στον πατέρα σου Τζον;
- ΤΖΟΝ:** Λέω την αλήθεια πατέρα.
- ΑΛΕΚΟΣ:** Την αλήθεια; Ποια αλήθεια; Αυτή είναι η δική σου αλήθεια. Υπάρχει όμως και η δική μου. Η δική μου αλήθεια λέει ότι στις φλέβες σου τρέχει αίμα ελληνικό.
- ΤΖΟΝ:** Δεν έχω αντίρρηση πατέρα, αλλά τι σημασία έχει αυτό πια; Ζω στην Αυστραλία. Είμαι Αυστραλός τώρα...
- ΑΛΕΚΟΣ:** Δηλαδή, τι; Γίναμε γενίτσαροι τώρα; (Συγχυσμένος.) Αυτά που κοροΐδευα δηλαδή, θα τα λουστώ εγώ τώρα; Ξέρεις τι μου λες τώρα; Μου λες, πατέρα αυτοκτόνα.
- ΤΖΟΝ:** Τι λες τώρα πατέρα;
- ΑΛΕΚΟΣ:** Ναι κύριε, αυτό μου λες. Αυτοκτόνα πατέρα, μου λες. Άφησες την πατρίδα σου και ήρθες στην Αυστραλία για να γεννήσεις ένα γενίτσαρο... (Είναι έτοιμος να κλάψει.)
- ΤΖΟΝ:** Πατέρα, τι είναι αυτά που λες; Πως μπορείς να με λες γενίτσαρο, εσύ που ξέρεις πόσες φορές έκανα φάϊτ* με τα Αυστραλάκια στο σχολείο για να υποστηρίξω την Ελλάδα, ή εσένα που σε λέγανε ντζίγκο* και γουόγκ*.
- ΑΛΕΚΟΣ:** Το λες και μόνος σου ότι είμαι ντζίγκο και γουόγκ...
- ΤΖΟΝ:** Όχι τώρα πια πατέρα. Τώρα είσαι respectable*. Ξέρεις τη γλώσσα. Είσαι ένας απ' αυτούς. Είσαι Αυστραλός, όπως είμαι κι εγώ και όλοι μας...
- ΑΛΕΚΟΣ:** Μην το ξαναπείς αυτό... Εγώ είμαι Έλληνας...
- ΤΖΟΝ:** Εντάξει... Αλλά τι σε εμποδίζει να είσαι και Αυστραλός;
- ΑΛΕΚΟΣ:** Άκου γιε μου... Δεν έχω τίποτα με την Αυστραλία. Εδώ φάγαμε ψωμί... προκόψαμε... Κάναμε παιδιά. Όλα εντάξει, αλλά τίποτα δεν θα με κάνει να πάψω να αισθάνομαι Έλληνας. Αυτό δεν θα γίνει ποτέ. Θέλω να το βάλεις καλά στο μυαλό σου αυτό.
- ΤΖΟΝ:** Κανένας δεν σου είπε...
- ΑΛΕΚΟΣ:** Όλα αυτά τα χρόνια που σας μεγαλώσαμε, η μάνα σου κι εγώ, ονειρευόμαστε την ημέρα του γυρισμού μας στην πατρίδα. [...]

* φάϊτ: καβγάς

* ντζίγκο: μετανάστης

* γουόγκ: παλιοξένος

* respectable: αξιοσέβαστος

TZON: Εκείνο που δεν καταλαβαίνεις πατέρα, είναι ότι η Αυστραλία δεν είναι τώρα πια για μας ξενιτιά. Εδώ είναι το σπίτι μας, τα συμφέροντά μας...

ΑΛΕΚΟΣ: Τα συμφέροντά μας. Έτσι λοιπόν... Εδώ είναι τα συμφέροντά μας. Αλλά η ζωή δεν είναι μόνο συμφέροντα, είναι κι άλλα πράγματα. Είναι και αισθήματα. Είναι αναμνήσεις, νοσταλγία, πατριωτισμός. Αυτά πού τα βάζεις; Πώς θα ησυχάσει αυτή η ψυχή αν εγκαταλείψει για πάντα τον τόπο που τη γέννησε και τη συγκινεί;

TZON: Εγώ σου μιλάω για πρακτικά προβλήματα πατέρα...

ΑΛΕΚΟΣ: Πρακτικά προβλήματα; Κι εγώ για προβλήματα σου μιλάω. Δεν είναι πρόβλημα για σένα οι γονείς μου που δεν έπαψαν ποτέ να μας περιμένουν, και θα πεθάνουν χωρίς να σας δουν; Δεν είναι πρόβλημα η μικρή περιουσία που έχουμε και θα ρημάξει, και θα την αρπάξουν οι έξυπνοι από 'δω κι από 'κει;

TZON: Όμως εγώ πατέρα έχω ένα...

ΑΛΕΚΟΣ: Ήθελα να ξέρω ρε Τζον, εσύ δεν έχεις την επιθυμία να γνωρίσεις τον παππού και τη γιαγιά σου; Δικά σας είναι όλα όσα έχουν. Το ξέρεις αυτό. Ό,τι έχουμε και δεν έχουμε, δικά σας είναι. [...]

TZON: Ωραία είναι αυτά που λες, αλλά εκεί τι θα κάνουμε; Πώς θα ζήσουμε; Με το κτηματάκι του παππού;

ΑΛΕΚΟΣ: Γιατί, δεν σας σπουδάσαμε για να ζήσετε;

TZON: Ναι, αλλά σπουδάσαμε εδώ. Αυτή τη γλώσσα ξέρουμε καλά.

ΑΛΕΚΟΣ: Ανοησίες. Για την επιστήμη σου και για την τέχνη της Δάφνης είναι πολύ καλά τα Ελληνικά σας. Τώρα στην Ελλάδα επιστρέφουν και εργάζονται χιλιάδες Ελληνόπουλα. Τα διπλώματά τους αναγνωρίζονται. Υπάρχει υπηρεσία που δίνει κάτι ψευτοεξετάσεις και σου αναγνωρίζει το πτυχίο. Τυπικά πράγματα... Ύστερα, Τζον, αγόρι μου, θέλω... να, θέλω να παντρευτείς στην Ελλάδα. Κι εσύ και η Δάφνη. Αυτό πρέπει να το καταλάβεις.

TZON: Πατέρα... Αυτό προσπαθώ να σου πω τόση ώρα... Εγώ... Έχω ένα δεσμό.

ΑΛΕΚΟΣ: (Παύση.) Τι έχεις;

TZON: Γι' αυτό δεν μπορώ να έρθω στην Ελλάδα. Αγαπώ μία κοπέλα εδώ.

ΑΛΕΚΟΣ: Αγαπάς μια κοπέλα;

TZON: Ναι. Πάρα πολύ. Και θέλω να την παντρευτώ.

ΑΛΕΚΟΣ: Εδώ;

TZON: Ναι, πατέρα. Είναι συμφοιτήριά μου. Δηλαδή... αυτή σπουδάζει φαρμακοποιός...

ΑΛΕΚΟΣ: (Σαν χαμένος.) Φαρμακοποιός; Κοπέλα φαρμακοποιός;
TZON: Ναι.
ΑΛΕΚΟΣ: Και πώς τη λένε αυτή την κοπέλα;
TZON: Κάθριν.
ΑΛΕΚΟΣ: Κάθριν;
TZON: Ναι, Κάθριν.
ΑΛΕΚΟΣ: (Φιλύποπτα.) Κάθριν τι;
TZON: Κάθριν Νίκολσον.
ΑΛΕΚΟΣ: Νίκολσον; Αυτό δεν θα γίνει ποτέ. Ποτέ, τ' ακούς;
TZON: Γιατί πατέρα;
ΑΛΕΚΟΣ: Ακούς τι σου λέω; Θα πρέπει να πεθάνω εγώ πρώτα για να παντρευτείς αυτή την κοπέλα. Σου είπα ότι θέλω να παντρευτείς στην Ελλάδα. Τελεία και παύλα.
TZON: Γιατί πατέρα; Εδώ οι κοπέλες τι έχουνε; Δεν είναι καλές;
ΑΛΕΚΟΣ: Καλές είναι, αλλά για τους συμπατριώτες τους. Εμείς θέλουμε να πάρεις Ελληνίδα. Μία κοπέλα που θα σε προσέξει, θα σου είναι αφοσιωμένη και θα σε κοιτάει στα μάτια. Κατάλαβες; [...] Τι χαμογελάς ειρωνικά; Δεν τα πιστεύεις αυτά που λέω;
TZON: Λυπάμαι, πατέρα, αλλά δεν τα πιστεύω. Ή μάλλον, πιστεύω ότι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα να φέρονται όπως αισθάνονται. Πάντως εγώ, θα παντρευτώ Ελληνίδα. Όχι όμως για τους λόγους που λες... Δεν συμφωνώ μαζί σου.
ΑΛΕΚΟΣ: Μωρέ παντρέψου εσύ Ελληνίδα και μη συμφωνείς μαζί μου.
TZON: Αυτό ακριβώς θα κάνω...
ΑΛΕΚΟΣ: Κι αυτή η Νίκολσον, πώς τη λες;
TZON: (Γελώντας.) Η Κάθριν; Ελληνίδα είναι πατέρα.
ΑΛΕΚΟΣ: Ελληνίδα; Αυτή η φαρμακοποιός... είναι Ελληνίδα;
TZON: Όπως εσύ κι εγώ. Το όνομά της είναι Νικολοπούλου, αλλά ο πατέρας της το έχει αλλάξει σε Νίκολσον. Αυτό είναι όλο.
ΑΛΕΚΟΣ: (Σταυροκοπιέται.) Έτσι πες μου παιδί μου. Πες μου ότι είναι Ελληνίδα, από την αρχή.
TZON: Όμως υπάρχει ένα πρόβλημα. Η Κάθριν και οι γονείς της δεν θέλουνε να γυρίσουνε στην Ελλάδα...
[...]

**Θεόδωρος Πατρικαρέας
(Αυστραλία)**